

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **I. N.**, zastoupená Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 18, 710 00 Ostrava – Slezská Ostrava, proti žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Ostrava**, se sídlem Zelená 3158/34a, 702 00 Ostrava, proti posudku žalované o invaliditě č. j. LPD/2013/5752_OV_CSSZ, v řízení o podání žalobkyně ze dne 19. 2. 2014 označeném jako odvolání proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2014, č. j. 18 Ad 30/2013 - 15,

t a k t o :

- I. Podání žalobkyně ze dne 19. 2. 2014 **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o odvolání.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 9. 9. 2013 bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno podání žalobkyně, jehož obsahem je kromě označení žalobkyně a žalované pouze text „proti posudku o invaliditě č. j. LPS/2013/5752-OV-CSSZ“, a dále žádost žalobkyně o ustanovení zástupce. Krajský soud usnesením ze dne 9. 12. 2013, č. j. 18 Ad 30/2013 – 12, ustanovil žalobkyni zástupcem Mgr. Petra Mketu, advokáta, a vyzval jej, aby ve lhůtě jednoho měsíce doplnil podání žalobkyně. Současně soud zástupce poučil, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud podání žalobkyně odmítne. Jelikož ustanovený zástupce žalobkyně na výzvu nijak nereagoval, krajský soud usnesením ze dne 7. 2. 2014 žalobu odmítl (výrok I.), rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a nepřiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování žalobkyně (výrok III.).

[2] Dne 19. 2. 2014 bylo krajskému soudu doručeno podání z téhož dne, v němž ustanovený zástupce podává odvolání proti výroku III. posledně zmiňovaného usnesení krajského soudu. V podání je dále uvedeno, že výzvě krajského soudu k doplnění původního podání žalobkyně nebylo možné vyhovět tak, aby byla žaloba projednatelná, a proto zástupce žalobkyně na výzvu soudu nereagoval. Nepochybně však zástupci vznikl nárok na přiznání odměny za převzetí zastoupení. Bylo totiž nutné seznámit se s podáním žalobkyně a vyhodnotit, zda je projednatelné. Zástupce tedy žádá odměnu za jeden úkon právní služby, jeden režijní paušál a daň z přidané hodnoty. Pokud krajský soud nerozhodne v rámci autoremedury a nepřizná ustanovenému

zástupci odměnu, necht' odvolací soud změni výrok III. napadeného usnesení a přizná odměnu zástupci sám.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky řízení. Z původního podání žalobkyně ze dne 9. 9. 2013 je z osoby žalovaného a předmětu řízení zjevné, že se jednalo o podání ve správním soudnictví. Opravnými prostředky proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví jsou kasační stížnost a obnova řízení (srov. § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“). Tento katalog opravných prostředků je uzavřený a nepřipouští napravitel rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví jinými způsoby. Podání žalobkyně ze dne 14. 2. 2014 je ovšem nepochybně odvoláním nejen podle svého označení, ale zejména podle obsahu včetně petitu, jímž se žalobkyně domáhá postupu a rozhodnutí krajského soudu či Nejvyššího správního soudu, který soudní řád správní vůbec nezná a neumožňuje. Žalobkyní zvolený postup naopak přesně odpovídá institutu odvolání v občanském soudním řízení, jak je upraven v § 201 – 227 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. O takovém podání však nejsou soudy ve správním soudnictví oprávněny rozhodovat. Pokud tedy žalobkyně proti usnesení krajského soudu ve věci správního soudnictví podala opravný prostředek, kterým podle jeho obsahu i označení bylo odvolání, přičemž se zjevně nejednalo o kasační stížnost, musel Nejvyšší správní soud toto odvolání usnesením podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout pro neodstranitelný nedostatek jedné z podmínek řízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 - 110, publikované pod č. 765/2006 Sb. NSS).

[4] Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že i kdyby bylo možné podání žalobkyně posoudit jako kasační stížnost – tedy jako jeden z přípustných opravných prostředků ve správním soudnictví – neměla by tato skutečnost na výsledek řízení žádný vliv. Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jak přitom plyne z ustálené judikatury zdejšího soudu, rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu citovaného ustanovení je i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby (účastníka řízení - § 35 odst. 8 s. ř. s., k tomu viz již usnesení ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 – 41, publikované pod č. 644/2005 Sb. NSS). Případnou kasační stížnost žalobkyně proti výroku usnesení krajského soudu o nepřiznání odměny ustanovenému zástupci by tedy bylo nutno odmítnout jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[5] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li podání odmítnuto.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu